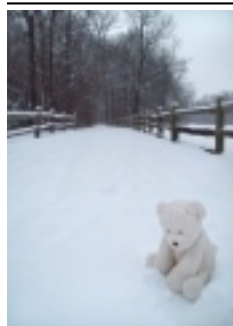

Mùa Đông Đến Rồi, Nhưng Con Không Lạnh

Contents

Mùa Đông Đến Rồi, Nhưng Con Không Lạnh	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3 The End	3

Mùa Đông Đến Rồi, Nhưng Con Không Lạnh

Giới thiệu

Một câu chuyện về tình cha con mà tác giả viết lúc đầu với suy nghĩ là muốn dành tặng một người b

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mua-dong-den-roi-nhung-con-khong-lanh>

1. Chương 1

Nó sinh ra trong một gia đình hạnh phúc. Bố mẹ nó đến với nhau không bởi gì khác hơn mà chỉ bởi một thứ thân thiết nhưng cũng xa lạ, kì bí nhất thế gian: tình yêu. Một cuộc tình lãng mạn như tiểu thuyết, một đám cưới như mơ, một ngôi nhà nhỏ hạnh phúc do chính bố nó thiết kế và một thiên thần được đem đến trên cõi đời này. Nhưng hạnh phúc với con người luôn là một thứ hàng xa xỉ, ông trời luôn ghen tị với những gì mà con người cố gắng đạt được và gìn giữ. Khi nó lên 10 tuổi, bố nó ra đi. Một sự ra đi quá chóng vánh, quá bất ngờ, quá nhẹ nhàng. Thì ai ngờ đâu trên đời này còn có một kẻ thù bí mật là tai nạn giao thông. 10 tuổi - cái tuổi không còn quá nhỏ để tin tưởng vào câu chuyện bố đi công tác rồi sẽ về của mẹ, cũng không đủ lớn để hiểu rằng cuộc đời vốn luôn bất công như thế, ông trời vẫn thường ghen tị với con người như thế. Nó nhìn thấy mẹ nó khóc, nó thấy lòng mình đau như có ngàn vết dao cứa vào, họ hàng đến nhà nó an ủi động viên. Nhưng nó đã không khóc. Mọi người ai cũng khóc nhưng nó không khóc, một giọt nước mắt thôi nó cũng quyết để không rơi. Người ta thường nói rằng khi bạn muốn khóc hãy nhắm mắt lên nhìn trời để nước mắt chảy ngược vào tim. Nó thì khác, không cần phải nhắm mắt nhìn trời, nước mắt nó cũng không hề rơi. Mọi người thấy thế thì tưởng rằng nó còn bé, chưa hiểu rằng cha nó sẽ ra đi mãi mãi

nên mới không khóc. Liệu có phải là nó không hiểu điều đó không? Chỉ biết rằng mùa đông năm ấy thật lạnh...

Năm tháng trôi qua, nó cũng không bao giờ khóc. Ngày bé nó được mệnh danh là cô bé mau nước mắt, xem phim hay đọc truyện cảm động nó đều có thể dễ dàng mà khóc được nhưng từ ngày bố nó mất, chưa ai từng nhìn thấy nó khóc nữa. Nhiều biến cố xảy ra, có những người được Thượng Đế yêu quý mang đi, có những sinh linh bé bỏng được gửi đến thế gian, biết bao nhiêu những giọt nước mắt rơi xuống nhưng tuyệt nhiên nó vẫn không khóc. Dường như không có chuyện buồn hay đau khổ nào có thể ảnh hưởng đến nó. Ngày ngày cuộc sống vẫn cứ thế trôi. 8 năm qua đi cũng nhanh như một cơn gió. Bạn bè xung quanh nhiều người cũng từng thắc mắc sao chưa hề thấy nó khóc. Nó chỉ nở nụ cười đầy tự hào mà nói rằng vì ông trời ưu ái nó nên cho nó có một tinh thần lạc quan tuyệt đỉnh và một cuộc sống vô cùng hạnh phúc nên không bao giờ phải khóc cả. Câu trả lời của nó khiến người hỏi câu hỏi chỉ biết cười bó tay với câu trả lời không thể đỡ được của nó. Hình tượng nó trong mắt mọi người luôn là một đứa nhí nhảnh, vui tính, vô ưu vô sầu. Những ai biết hoàn cảnh của nó thì cũng có phần khâm phục. Nhìn thấy bạn bè khóc hôm chia tay lớp, nó nhẹ nhàng an ủi nhưng mắt không hề đỏ, cũng không hề khóc. Mọi người ai cũng nghĩ nó mạnh mẽ.

Năm nó 20 tuổi, mẹ nó cũng bỏ nó để đi theo bố nó. Khi ấy nó cũng không khóc. Mọi người vẫn đến an ủi, hỏi thăm, động viên. Ai cũng khóc nức nở, nó cũng rất đau đớn. Đôi mắt vô hồn, cả người run run nhưng nó vẫn không khóc. Đôi mắt thẫn thờ nhìn vào khoảng không vô định. Bạn bè đến với nó, ôm nó vào lòng bảo nó nếu đau đớn quá thì cứ khóc đi cho nhẹ nỗi sầu. Nó không nói gì nhìn bạn nó nở nụ cười đầy cảm ơn chứ nhất định không khóc. Mọi người lại nói chắc nó lớn rồi nên khả năng kiềm chế tốt, dù có đau đớn đến đâu cũng quyết không rơi lệ, không tỏ ra mềm yếu. Bạn bè nhìn nó cố gắng gồng mình run rẩy thì đau lòng thương cho con bé cứng đầu. Lần này những suy nghĩ của mọi người sẽ đúng chứ? Chỉ biết là mùa đông năm ấy dường như ngày càng lạnh hơn. Những cơn gió lạnh cứ thế luồn qua khe cửa mà không hề để ý đến một hình bóng bé nhỏ đang ngồi góc nhà run run. Trước mặt cô là tấm ảnh gia đình ba người đã in dấu năm tháng. Đôi mắt cô gái không hề có giọt nước mắt nào, đôi môi tím tái, mùa đông thật lạnh phải không?...

2. Chương 2

10 năm nữa lại trôi qua, năm nó 30 tuổi, nó lên xe hoa lấy chồng. Đám cưới được tổ chức long trọng nhưng cũng rất ấm cúng và hợp lễ nghi, không quá khoa trương. Bạn bè lâu năm đều đến mừng cho nó. Họ cảm thấy yên tâm vì giờ đây ít nhất nó không còn một mình lẻ loi nữa. Bên cạnh cái dáng người cô độc kia giờ đã xuất hiện một bóng hình vững chắc để nó dựa vào. Chồng nó là một người đàn ông thanh tú, anh thông minh, tài giỏi, hòa nhã. Từ người anh, ta cảm thấy tỏa ra một thứ hào quang ấm áp. Anh nắm tay nó thật chặt, dẫn nó bước đi trên lễ đường, đọc lời thề nguyện và họ trở thành vợ chồng. Đến năm 30 tuổi, nó vẫn chưa một lần khóc.

Tối hôm đó, sau khi tiệc tàn, mọi người dần kéo nhau ra về, trả lại cho đôi vợ chồng mới cưới khoảng không gian riêng. Khác với những đôi vợ chồng khác đi hưởng tuần trăng mật ngay sau đám cưới, anh đưa nó về ngôi nhà mà sau này sẽ là tổ ấm của cả hai. Đó là một ngôi nhà tương đối hiện đại, nằm ở một vị trí thoáng đãng, từ ban công phòng ngủ có thể nhìn ra khoảng không xung quanh tạo cho người ta cảm giác bình yên. Anh và nó ngồi dựa vào nhau ở ban công. Trăng đã lên cao, anh nhẹ nhàng hỏi nó:

— Em đang nghĩ gì vậy?

Nó không nhìn anh, nhẹ nhàng trả lời:

— Cuối cùng thì em đã lấy chồng rồi.

Nói xong cũng là lúc trên đôi mắt của nó, từng giọt lệ nóng hổi rơi xuống. Nhìn thấy nó bỗng nhiên khóc, anh không ngạc nhiên, cũng không hỏi vì sao, chỉ nhẹ nhàng kéo nó vào lòng, truyền cho nó hơi ấm của anh, cho nó cảm nhận tình yêu mà anh dành cho nó. Nó cứ thế khóc rồi ngủ thiếp đi trong lòng anh. Lần đầu tiên nó thấy, mùa đông không lạnh.

Thư gửi con gái:

Địa chỉ: Trong trái tim bố:

” Con gái bé bỏng của bố, tuy biết rằng bây giờ con không thể đọc được những gì ta đang viết nhưng ta hi vọng khi con nhận được lá thư này cũng là khi con đã đủ lớn để hiểu được mọi thứ. Con gái à! Cuộc sống này thật đáng quý và ngắn ngủi biết bao. Nhìn mẹ con khó khăn, vất vả lắm mới sinh ra được một thiên thần là con, ta thấy hạnh phúc nhưng cũng rất lo lắng. Ta lo là sau này con lớn, liệu con với ta có hiểu nhau không? Liệu ta có thể làm một người cha tốt, che chở cho con để con không bao giờ phải buồn và khóc không? Ta từng thấy rất nhiều lần những người xung quanh ta kêu ca rằng họ với con gái không thể nào nói chuyện với nhau được, cứ nói là kiểu gì cũng cãi nhau. Ta mong đó không phải là tương lai của ta và con. Rồi đến ngày con đi lấy chồng nữa, ta cũng lo lắng liệu người đàn ông con chọn có thể tin tưởng được hay không? Thực sự là nghĩ đến việc con không còn ngày ngày ở bên ta nữa, lòng ta thấy thực không yên. Có lẽ, giờ ta đã hiểu nỗi lòng của ông ngoại con. Đối với ta và mẹ con, con là thứ quý giá nhất đối với chúng ta, vì con là kết quả của tình yêu mà ta và mẹ con giành cho nhau. Con xứng đáng với những gì tốt đẹp nhất trên thế gian này. Như ta đã nói, cuộc đời này rất ngắn ngủi, chính vì thế ta đã quyết định chuẩn bị bức thư này để nếu có bất trắc xảy ra ít nhất ta cũng có thể nói với con những lời cuối cùng. Tiếc là khi bức thư này đến tay con cũng là khi mà ta đã ra đi, không còn có thể ở bên con được nữa. Nhưng con à, đừng vì thế mà buồn nhé. Con càng buồn thì càng chứng tỏ ta là một người cha tồi tệ của tồi tệ vì ta chứ không phải ai khác là nguyên nhân khiến con đau khổ. Thế nên, nếu như con không muốn dằn vặt ông bố đau khổ và tội lỗi này thì hãy sống thật vui, thật hạnh phúc con nhé. Hãy cười thật nhiều, hãy tạo dựng những kỉ niệm vui với những người yêu thương con và cho ta thấy ghen tị vì không được ở bên con để chứng kiến từng bước con trưởng thành nhé. Đừng bao giờ khóc vì buồn phiền vì ta đã, đang và sẽ luôn bên con để bảo vệ và dõi theo con, con gái của ta. Ta yêu con và sẽ mãi ở bên con...”

3. Chương 3 The End

*Thư gửi bố yêu:

Địa chỉ: Trong trái tim con

“...Con đây! 10 tuổi không còn là quá nhỏ đâu bố nhỉ? Nhưng con vẫn giận bố lắm, vì đã bỏ con đi vào đúng lúc ấy. Nhưng bố yên tâm, con sẽ sống thật hạnh phúc để bố phải ghen tị, cực kì ghen tị mới thôi. Con sẽ không khóc vì bố đã ra đi đâu, dù có buồn như thế nào con cũng sẽ không khóc nên bố đừng lo nhé. Con không hứa là con sẽ luôn vui vẻ mỉm cười nhưng con sẽ không khóc. Con sẽ mạnh mẽ, con sẽ thay bố chăm sóc mẹ. Con sẽ nhớ mãi những kỉ niệm của bố và con. Nhưng mùa đông năm nay lạnh lắm bố ạ. Trái tim con đang rất đau. Con cảm giác như mình không thể thở được nữa. Con sợ hãi, lạnh lẽo, con chưa bao giờ sợ mùa đông như thế. Con luôn rất thích mùa đông vì mùa đông giúp con cảm nhận được hơi ấm từ gia đình, nhưng bây giờ con lại sợ mùa đông, con đang rất lạnh...”

*Thư gửi bố:

Địa chỉ: Nơi mùa đông không còn lạnh nữa

“...Bố à! Bố thấy con đã thực hiện được lời hứa của mình rồi chứ. Con đã không khóc, con đã luôn cố gắng sống vui vẻ, hạnh phúc. Giờ con đã 30 tuổi. Hôm nay cũng là ngày con sẽ lấy chồng, con sẽ về nhà người ta. Anh ấy rất tốt bố à. Nếu bố gặp anh ấy, con tin bố cũng sẽ quý anh ấy. Anh ấy hiểu con, luôn thông cảm và che chở, truyền cho con hơi ấm từ trái tim anh ấy. Ở bên anh ấy, con không cần phải tỏ ra là mình mạnh mẽ nữa vì con biết anh ấy sẽ luôn ở bên bảo vệ con. Con và anh ấy sẽ sống thật tốt, sẽ xây dựng một gia đình hạnh phúc của riêng chúng con, hạnh phúc như gia đình chúng ta ngày xưa. Bố đừng lo lắng gì nhé, hãy tin tưởng anh ấy như con tin tưởng anh ấy. Bố ở trên đó, hãy luôn dõi theo và bảo vệ bọn con cha nhé. Con sẽ hạnh phúc thôi mà bố vì năm nay con không còn sợ mùa đông nữa. Năm nay, con sẽ lại thích mùa đông vì từ giờ trở đi, mùa đông con sẽ không bị lạnh nữa, sẽ có người nhắc con ra ngoài mặc ấm, cũng sẽ có người thay bố mang hơi ấm đến cho trái tim con. Bố à, mùa đông năm nay vẫn lạnh nhưng con không thấy lạnh nữa. Bố sẽ mãi ở trong trái tim con. Con yêu bố nhiều lắm...”

*Thư gửi vợ yêu:

Địa chỉ: Trong trái tim anh

“...Em à! Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, em đã cho anh một cảm giác rất đặc biệt. Tuy em luôn cười nói vui vẻ nhưng anh không thấy được niềm vui trong mắt em. Chính điều đó khiến anh luôn tò mò, luôn bị dẫn dắt, lôi kéo đến gần em hơn. Dần dần anh hiểu ra những nỗi buồn đằng sau nụ cười của em. Và rồi em trở thành một phần không thể thiếu trong cuộc đời của anh tự bao giờ không hay. Khi anh nhận ra thì anh đã yêu em quá nhiều mất rồi. Em chưa bao giờ khóc, anh hiểu là em đã hứa với bố mình là sẽ không bao giờ khóc nhưng anh vẫn buồn và đau lòng mỗi khi nhìn em phải vờ tỏ ra mạnh mẽ, dùng nụ cười để che giấu đi những nỗi đau bên trong. Lúc đó, anh chỉ ước em có thể dựa vào vai anh và khóc, chuyển mọi sự mệt mỏi, đau đớn đó sang anh. Hôm nay, một ngày thật đặc biệt phải không em? Ngày chúng ta thành hôn, ngày em lần đầu tiên khóc trong lòng anh. Nhưng anh biết đó là những giọt nước mắt hạnh phúc. Anh vui lắm vì cuối cùng, em đã mở lòng mình với anh, đã chấp nhận anh bước vào cuộc đời em. Vợ yêu à, anh sẽ làm cho em hạnh phúc. Đây là lời hứa của anh với bố em mà. Anh yêu em nhiều lắm...”

The End.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mua-dong-den-roi-nhung-con-khong-lanh>